

A NEW YORK TIMES BESTSELLERÍRÓNÓJE

LISA
KLEYPAS

*A barna
szemű lány*

TRAVIS TESTVÉREK 4/4

GABO

ELSŐ FEJEZET

Tapasztalt rendezvényszervezőként majdnem minden katasztrófahelyzetre fel voltam készülve, ami a nagy napon előfordulhat.

Kivéve a skorpiókat. Ez új volt.

A jellegzetes mozgás, a vészjóslo előre-hátra szaladgálás a medence körüli burkolat kövén elárulta. Szerintem nincs a teremtésben gonoszabb külsejű lény a skorpiónál. A mérge általában nem öl meg, de a csípését követő első néhány percben azt kívánod, bárcsak megölt volna.

Vészhelyzetben az első számú szabály, hogy ne ess pánikba. De ahogy karmos lábain, felfelé kunkorodó farkával a skorpió felém iramodott, megfeledkeztem az első számú szabályról, és felsikoltottam. Örültem kutattam a táskámban, egy olyan nehéz bevásárlószatyorban, amelyet valahányszor letettem az utasülésre, az autó jelzett, hogy csatoljam be a biztonsági övet. Sorra vettem a táska tartalmát: papír zsebkendő, tollak, kötszerek, Evian, hajápoló szerek, dezodor, kézfertőtlenítő, testápoló, sminkkészlet és körömápoló szett, csipesz, varrókészlet, ragasztó, fejhallgató, köhögés elleni cukorka, csokirúd, vény nélküli gyógyszerek, olló, egy akta,

hajkefe, gumigyűrű, tampon, folttisztító, borotva, hullámcsat, kétoldalú ragasztó és fültisztító pálcika.

A legnehezebb tárgy, amit találtam, a ragasztópisztoly volt, azt vágtam a skorpióhoz. A ragasztópisztoly ártalmatlanul pattant egyet a kövön, miközben a skorpió fenyegetően rázta a méregtövisét, készen arra, hogy megvédje a területét. Elővettem a hajlakkot, és óvatos elszántsággal előreléptem.

– Az nem fog működni – hallottam egy mély, vidám hangot –, hacsak nem akarja csillogóbbra varázsolni.

Döbbsen néztem fel. Magas, fekete hajú, farmerbe, csizmába és agyonmosott pólóba öltözött idegen ment el mellettem.

– Majd én elintézem – mondta.

Néhány lépést hátráltam, közben a lakkot visszatettem a táskámba.

– Azt hittem... a hajlakktól majd megfullad.

– Nem fog. A skorpió egy hétig is vissza tudja tartani a lélegzetét.

– Tényleg?

– Igen, hölgyem.

A férfi eltaposta a skorpiót, majd a sarkával még jobban széttrancsírozta. A világon semmi mást nem taposott el olyan gonddal egy texasi, mint egy skorpiót... vagy egy cigarettacsikket. Miután a döglött állatot a közeli virágágyásba dobta, a férfi felém fordult, és alaposan szemügyre vett. A tipikus hímtekintettől a torkomba ugrott a szívem. Azon kaptam magam, hogy egy melaszszínű szempárba bámulok. Lenyűgöző férfi volt, markáns vonású, erős orrú és makacs állú. Borostája elég durvának tűnt ahhoz, hogy le lehessen szedni vele egy autó fényezését. Termetes, karcsú férfi volt, a kar- és mellizmait mintha márványból faragták volna ki,

ahogy kirajzolódtak a kopott póló alatt. Rosszfiús külsejű, talán kicsit veszélyes alak is.

Az a fajta, akinek láttán a nőnek elakad a lélegzete.

Csizmáját és farmerja rongyos alját rászáradt sár borította. Minden bizonnyal az ezerhatszáz hektáros Stardust-birtokot átszelő patak partján sétálgatott. Ilyen öltözetben valószínűleg nem tartozik az elképzelhetetlenül gazdag vendégek közé.

Ahogy végigmért, pontosan tudtam, mit lát: egy jó húsban lévő, a húszas évei vége felé járó, vörös hajú, szemüveges nőt. Kényelmes ruhát viseltem, lazát és egyszerűt. Forever 51, Sofia húgom így jellemezte a zsákszerű felsőkből és gumis derekú, bő szárú nadrágokból álló öltözékemet. Ha ez a külső taszította a férfiakat – és általában így volt –, annál jobb. Nem óhajtottam bárki szemében is vonzónak tűnni.

– A skorpióknak nappal nem lenne szabad előjönniük – mondtam remegő hangon.

– A hó korán elolvadt, és a tavasz száraz volt. Nedvességet keresnek, és a medence előcsalogatja őket. – Lusta könnyedséggel beszélt, mintha minden egyes szó órákig főtt volna lassú tűzön.

A szemkontaktust megszakítva az idegen lehajolt a ragasztópisztolyért. Ahogy felém nyújtotta, az ujjaink rövid időre egymáshoz értek, és a bordáim alatt apró nyilallást éreztem. Fehér szappan, por és édes pázsit illata volt.

– Jobb lesz, ha azt átveszi – tanácsolta a nyitott orrú cipőmre pillantva. – Van bakancsa? Futócipője?

– Attól tartok, nincs. Kénytelen leszek vállalni a kockázatot. – Az egyik asztalon megpillantottam a fényképezőgépet, egy Nikont, profi objektívvel. – Maga hivatásos fényképész, ugye? – kérdeztem.

– Igen, hölgyem.

Biztos az egyik segédfényképész, akit George Gantz, az esküvői fotós vett fel.

– Avery Crosslin – nyújtottam a kezem barátságos, de üzleti gesztussal. – A rendezvényszervező.

Meleg, határozott szorítással fogta meg a kezem. Kellemes bizsergés futott át rajtam.

– Joe Travis.

A tekintete továbbra is fogva tartotta az enyémet, és valamiért a kezemet is néhány másodperccel tovább tartotta a szükségesnél. Megmagyarázhatatlan melegség festette pirosra az arcomat. Megkönnyebbültem, amikor végre elengedte a kezem.

– George odaadta magának az ütemtervet és a fotózási listát?

A férfi értetlenül nézett rám.

– Ne aggódjon – nyugtattam meg –, van plusz példányunk. Menjen be a főépületbe, és kérjen egyet az aszisztensemtől, Steventől. Valószínűleg a konyhában találja a szállítókkal. – Előhalásztam egy névjegykártyát a táskámból. – Ha valami gondja adódna, itt van a mobilom száma.

A férfi elvette a kártyát.

– Köszönöm, de igazából nem...

– A vendégeket fél hétkor ültetjük le – folytattam élesen. – A szertartás hétkor kezdődik, és a galambokkal fejeződik be fél nyolckor. És szeretnénk néhány felvételt az ifjú párról naplemente előtt, ami hét negyvenegykor lesz.

– Azt is beütemezte? – kérdezte a férfi, a tekintetében gúnyos vidámság csillant.

Figyelmeztető pillantást vetettem rá.

– Valószínűleg még azelőtt díszbe kellene vágnia magát, mielőtt a vendégek felállnak, és kijönnek. – A táskámba nyúltam az eldobható borotváért. – Tessék, itt van ez. Kérdezze meg Stevent, hol talál egy helyet, ahol megborotválkozhat és...

– Lassítson, drágám, van saját borotvám. – Könnyedén elmosolyodott. – Mindig ilyen gyorsan beszél?

A homlokomat ráncolva tettem vissza a borotvát a táskámba.

– Dolgoznom kell. Javasolnám, hogy maga is ezt tegye.

– Nem George-nak dolgozom. Szabadúszó reklámfotós vagyok. Esküvőt nem vállalok.

– Akkor mit keres itt? – kérdeztem.

– Vendég vagyok. A vőlegény barátja.

Döbbenet, tágra nyílt szemmel néztem rá. Tetőtől talpig elpirultam zavaromban.

– Ne haragudjon – nyögtem. – Láttam a fényképezőgépet, és azt hittem...

– Semmi baj.

Semmit sem utáltam jobban, mintha bolondot csináltam magamból. Semmit! A hozzáértés, a szakértelem látszata elengedhetetlen az ügyfélkör kialakításához... különösen a felső osztálybeli klientúránál, akiket célba vettem. De most, az irodám és általam szervezett és levezényelt legnagyobb, legdrágább esküvőn ez a férfi el fogja mesélni a gazdag barátainak, hogy összetévesztettem egy segédfotóssal. Összeneznek majd a hátam mögött, vicceket sütnek el. Lenéznek.

Szerettem volna minél távolabb kerülni innen.

– Ha megbocsát... – morogtam, és megfordultam, hogy a lehető leggyorsabban elmenjek onnan anélkül, hogy futásnak erednék.

– Hé! – hallottam Joe hangját, aki néhány hosszú lépéssel utolért. Felkapta és a vállára akasztotta a fényképezőgépet. – Várjon! Nem kell megijedni.

– Nem ijedtem meg – mondtam a padlólapos, fatetős pavilon felé sietve. – Sok a dolgom.

Joe könnyedén felvette a lépéseim ritmusát.

– Várjon egy percet! Kezdjük előlről!

– Mr. Travis... – kezdtem, majd dermedten megtorpan-
tam, mert rádöbbsentem, ki is ő. – Istenem! – nyögtem, és le-
hunytam a szemem. – Maga egyike azon Traviseknek, ugye?

Joe élém állt, kérdő tekintettel nézett rám.

– Attól függ, mit ért az „azon Traviseken”.

– Olajmágnás, magángépek, jachtok, villák. *Azon Travisek.*

– Nekem nincs villám. Van egy vityillóm a Sixth Ward lakóparkban.

– Akkor is közülük való – erősködtem. – Churchill Travis az apja, ugye?

Árnyék suhant át az arcán.

– Ő volt az apám, igen.

Túl későn jutott eszembe, hogy körülbelül fél évvel ez-
előtt a Travis család feje szívinfarktusban elhunyt. A média
közvetítette a temetését, részletesen bemutatva az életét és
munkásságát. Churchill különböző tőkebefektetésekből
szerezte a hatalmas vagyonát, amelyek többsége az energia-
iparhoz kapcsolódott. A nyolcvanas és kilencvenes években
aktívan részt vett a közéletben, gyakori vendége volt a tévé
gazdasági és üzleti műsorainak. Ő és az örökösei egyet je-
lentettek a texasi felső tízezerrel.

– Őszinte részvétem – mondtam sután.

– Köszönöm.

Várakozó csend állt be. Éreztem, hogy engem fürkészs, olyan intenzív volt a nézése, mint a hője.

– Nézze, Mr. Travis...

– Csak Joe.

– Joe – ismételtem. – Kicsit túlságosan is elfoglalt vagyok most. Ez az esküvő bonyolult rendezvény. Jelen pillanatban vár rám az ünnepi helyszín berendezése, egy hétszázötven négyzetméteres recepciós sátor díszítése, az ünnepi vacsora és az élőzenekaros tánc négyszáz vendég számára, és egy késő esti after party lebonyolítása. Szóval elnézést kérek a félreértésért, de...

– Nincs szükség bocsánatkérésre – mondta gyengéden. – Előbb kellett volna szólnom, de melletted nehéz szóhoz jutni. – A szája gyanúsán megrándult. – Ami azt jelenti, hogy vagy nekem kell felgyorsulnom, vagy neked kell lassítanod.

Minden feszültségem ellenére szerettem volna visszamosolyogni.

– Nem kell, hogy a Travis névtől kínosan érezd magad – folytatta. – Hidd el, azok, akik ismerik a családot, egyáltalán nincsenek lenyűgözve tőlünk. – Egy pillanatig tanulmányozott. – Most éppen hová indultál?

– A pavilonba – bólintottam a medence mögötti faépítményre.

– Hadd kísérjelek el – kérte, majd a habozásomat látva hozzátette: – Ha esetleg belefutnál egy másik skorpióba... vagy más kártevőbe. Tarantulába, gyíkokba... megtisztítom számodra az utat.

Fanyarul arra gondoltam, hogy ez a férfi valószínűleg le tudná búvólni a csörgőkígyóról a csörgőit.

– Annyira nem rossz idekint – mondtam.

– Szükséged van rám – jelentette ki határozottan.

Együtt sétáltunk az ünnepség helyszíne felé, keresztülvágván a tölgyfák lombosára alatt. A fehér selyemsátor a távolban úgy mutatott a smaragdzöld pázsiton, mint egy maszív felhő, amely leszállt kicsit pihenni. Ki tudja, mennyi drága vizet használtak el, hogy fenntartsák ezt a ragyogó, zöld oázist, amelyet mindössze néhány nappal ezelőtt telepítettek... és minden egyes finom, zöld fűszálat ki fognak húzni holnap.

A Stardust ezerhatszáz hektáros, működő farm volt, udvarházzal, több vendégházzal és egyéb gazdasági épületekkel, istállóval és lovardával. A rendezvényszervező irodám elintézte, hogy bérbe vegye a birtokot, mialatt a tulajdonosok kéthetes tengeri körutazáson vesznek részt. A házaspár csak azzal a feltétellel egyezett bele a bérbeadásba, hogy mindent az eredeti, esküvő előtti állapotába állítanak vissza.

– Mióta csinálod már ezt?

– Az esküvőszervezést? Körülbelül három évvel ezelőtt kezdtük Sofiával, a húgommal. Előtte egy menyasszonyi ruhákat tervező divatcégnél dolgoztam New Yorkban.

– Biztosan nagyon jó vagy, ha megbíztak Sloane Kendrick esküvőjének szervezésével. Judy és Ray nem érné be, csak a legjobbal.

A Kendrickék birtokolta záloghálózat Lubbocktól Galvestonig húzódott. Ray Kendrick, a volt rodeós, akinek az arca leginkább egy fenyőfában lévő görcsre emlékeztetett, egy jó milliót perkált ki az egyetlen lánya esküvőjére. Ha a csapatom ezt most jól megcsinálja, csak a jó ég a megmondhatója, hány magas rangú ügyfelet nyerünk általa.

– Köszönöm – mondtam. – Jó csapatunk van. A húgom nagyon kreatív.

– És te?

– Enyém a dolgok üzleti oldala... és én vagyok a fő koordinátor. Én vagyok a felelős azért, hogy minden részlet tökéletes legyen.

Odaértünk a pavilonhoz, ahol a kölcsönzőcég három alkalmazottja fehérre mázolt székeket állított fel. A táskámba túrtam, hogy előkeressem a fém mérőszalagot. Néhány gyakorlott mozdulattal kihúztam a két széksort elválasztó folyosó szélein kifeszített kordon közt. – A folyosónak két méter szélesnek kell lennie – szóltam oda a munkásoknak. – Tegyétek odébb a kordont, kérem.

– De ez két méter – szólt vissza az egyik.

– Csak egy méter hetven centi.

– Az majdnem ugyanaz, nem? – nézett rám türelmesen a férfi.

– Két méter – ismételtem, és hangos csattanással visszengedtem a helyére a mérőszalagot.

– Mit csinálsz, amikor nem dolgozol? – kérdezte Joe mögöttem.

– Mindig dolgozom – fordultam felé.

– Mindig? – kérdezte kételkedve.

– Nyilvánvalóan lazítok majd, ha az üzlet biztosabb lábakon áll, de addig... – Vállat vontam. Úgy tűnt, sohasem fér bele minden egy napba. E-mailek, telefonhívások, tervek készítése, találkozók megbeszélése.

– Mindenkinek szüksége van valami hobbira.

– A tiéd mi?

– Horgászok, amikor csak alkalmam adódik. Az évszaktól függően a vadászat. Néha egy-egy jótékonyági fotózás.

– Miféle jótékonyági?

– Egy helyi állatmenhely részére. Egy jó fénykép a honlapon segíthet, hogy a kutyát gyorsabban örökbe fogadják. – Joe hallgatott kicsit. – Talán egyszer te is szeretnél...

– Bocs, ne haragudj. – Valahol a táskám mélyén megszólalt Wagner nászindulójának első öt hangja. Amikor sikerült elővennem, láttam, hogy a húgom hív.

– Folyamatosan hívom a galambászt, de nem veszi fel – szólt bele azonnal a telefonba Sofia, amint felvettem. – Nem igazolta vissza a rendelésünket.

– Hagytál neki üzenetet? – kérdeztem.

– Ötöt is. Mi van, ha valami történt vele? Ha megbetegedett?

– Nem beteg – biztosítottam.

– Talán madárinfluenzát kapott a gerléitől.

– Nem gerléi vannak, hanem fehér galambjai, és a galambok rezisztensek a madárinfluenzával szemben.

– Biztos vagy benne?

– Néhány óra múlva próbáld meg újra hívni – kértem megnyugtató hangon. – Még csak hét óra. Talán fel sem ébredt.

– Mi lesz, ha el sem jön?

– Itt lesz. Még túl korán van ahhoz, hogy pánikba esünk, Sofia.

– És mikor szabad pánikba esnem?

– Semmikor – közöltem. – Azt csak nekem szabad. Értésíts, ha tízig nem jelentkezik.

– Rendben.

A telefont visszacsúsztattam a táskámba, aztán kérdően Joe-ra néztem.

– Az állatmenhelyről kezdél mondani valamit.

Joe fürkészőn figyelt. A hüvelykujját a zsebébe akasztotta, a testsúlyát az egyik lábára helyezte, és ez a testtartás egyszerűen volt laza és magabiztos. Sohasem láttam még ennél szexisebbet.

– Magammal vihetlek, amikor legközelebb hozzájuk megyek – mondta. – Szívesen osztozom veled a hobbimon, amíg nem találsz magadnak sajátot.

Nem kapkodtam el a választ. A gondolataim kavarogtak. Az volt a benyomásom, hogy arra kért, menjek el vele valahová, majdnem úgy... mintha randevúznánk.

– Kösz – mondtam végül –, de tele a naptáram.

– Hadd hívjalak meg egyszer – erősködött. – Beülhetnénk valahová egy italra, vagy együtt ebédelhetnénk.

Ritkán fordult elő, hogy nem találtam a szavakat, de most csak döbbszent csendben álltam.

– Megmondom, mi legyen. – Joe hangja lággyá, csábítóvá vált. – Valamelyik reggel elviszlek Fredericksburgbe, korán, amikor még hűvös van, és csak miénk az út. Megállunk valahol egy kávéra és péksütire. Elviszlek egy mezőre, ahol annyi a csillagfűrt, hogy azt fogod hinni, a fél égbolt Texasra borult. Keresünk magunknak egy fát, letelepedünk az árnyékába, és megnézzük a napfelkeltét. Na, hogy hangzik?

Úgy hangzott, mint egy nap valami más nőnek, olyanak, aki hozzászókkott, hogy elbűvöli egy jóvágású férfi. Egy pillanatra hagytam, hogy elragadjon a képzelet, láttam magunkat a csendes reggelen a virágoktól kékellő mezőn. Nagy volt a csábítás, hogy beleegyezzem, bármit is kér. De nem engedhettem meg magamnak ekkora kockázatot. Most nem. Sohasem. Egy Joe Travishez hasonló férfi kétségtelenül annyi szívet összetört már, hogy az enyém sem fog semmit sem jelenteni neki.

– Nem vagyok szabad – böktem ki.

– Férjnél vagy?

– Nem.

– Eljegyeztek?

– Nem.

– Együtt élsz valakivel?

A fejemet ráztam.

Joe néhány percig elgondolkozva nézett rám, mintha megfejtésre váró rejtvény volnék.

– Később találkozunk – mondta végül. – De addig is...
ki fogom találni, hogyan húzhatnék ki belőled egy igent.

MÁSODIK FEJEZET

A Joe Travisszel való találkozótól kissé kábultan indultam a főépület felé, és a hűgomat az irodában találtam. Sofia gyönyörű, fekete hajú és barna szemű lány volt. Az alakja hozzám hasonlóan gömbölyded volt, de jó érzékkel választotta meg az öltözékét, egyáltalán nem zavartatva magát a homokóraalakjától.

– A galambtenyésztő épp az imént hívott – újságolta diadalmasan. – Visszaigazolta a madarakat. – Aggódva nézett rám. – Nagyon piros az arcod. Nem ittál eleget. Tessek – nyújtott felém egy palack vizet.

– Az imént találkoztam valakivel – mondtam néhány korty után.

– Kivel? Mi történt?

Sofiával féltestvérek voltunk, és külön nevelkedtünk. Ő az anyjával San Antonióban élt, míg én az enyémmel Dallasban. Noha tudtam Sofia létezéséről, felnőtt korunkig nem találkoztunk. A Crosslin családfának túl sok ága volt, hála apánk, Eli öt sikertelen házasságának és számos viszonyának.

Eli, a jóképű, aranyhajú és ragyogó mosolyú férfi szinte kényszeresen üldözte a nőket. Imádta a hódítás érzelmi és szexuális izgalmait. Amikor azonban az izgalom megfakult, képtelen volt egy nő mellett megállapodni, és hétköznapi életet élni. Ugyanezen oknál fogva egyetlen munkahelyén sem húzta egy vagy két évnél hosszabb ideig.

Rajtam és Sofián kívül voltak még féltestvéreink és megszámlálhatatlan mostohatestvérünk is, és Eli szép sorban mindegyiket elhagyta. Alkalmanként felhívta vagy meglátogatta valamelyikünket, aztán hosszú időre, néha akár évekre is eltűnt. Aztán rövid időre ismét felbukkant, delejesen és izgalmasan, tele történetekkel és ígéretekkel, amelyekről tudtuk, hogy jobb nem elhinni őket.

Először közvetlen azután találkoztam Sofiával, hogy Eli komoly agyvérzést kapott, ami igazán váratlan az ő korában és fizikai állapotában. New Yorkba repültem, és a kórteremben egy ismeretlen, fiatal nőt találtam. Még be sem mutatkozott, tudtam, hogy Eli egyik lányával állok szemben. Habár a színeit – fekete haj, ragyogó, aranybarna bőr – az anyja spanyol felmenőitől örökölte, finom, arisztokratikus vonásai egyértelműen apánkra utaltak.

– Sofia vagyok – mutatkozott be óvatos, de barátságos mosollyal.

– Avery – nyújtottam a kezem után, de ő hozzám lépett, és átölelt. Azon kaptam magam, hogy gondolkodás nélkül viszonzom, még hozzá olyan örömmel, amire nem is számítottam. *A húgom!* A válla fölött a kórházi ágyon fekvő, gépekre kötött Elire néztem, és képtelen voltam rávenni magam, hogy elengedjem. Ez Sofiának sem jelentett gondot, mert olyan volt, aki sohasem elsőként bontakozik ki egy ölelésből.

Eli exei és számtalan utóda közül csak mi ketten jöttünk el Sofiával. De egyiket sem tudtam hibáztatni érte, még abban sem voltam igazán biztos, hogy én miért vagyok ott. Eli sohasem olvasott nekem esti mesét, nem kötözte be a lehorzolt térdem, és semmi más olyat sem tett, amit az apák szoktak. Az önzése akkora volt, hogy a gyerekeire már nem jutott a figyelméből. Ráadásul az elhagyott nők fájdalma és haragja akkor is megnehezítette volna, hogy kapcsolatot tartson a gyerekekkel, ha akarta volna. Eli általában úgy vetett véget egy kapcsolatnak vagy házasságnak, hogy addig csalta a párját, amíg az rajta nem kapta és ki nem rúgta. Az anyám ezt sohasem bocsátotta meg neki.

De anyu megismételte ugyanazt a mintát, amikor szélhámosokkal, hazugokkal, semmirekellőkkel kezdett viszonyt, olyan férfiakkal, akikről messziről lerítt, hogy vigyázni kell velük. Rengeteg zűrzavaros viszonya közt még kétszer ment férjhez és vált el. A szerelem annyira kevés boldogságot hozott neki, hogy csoda, hogy egyre csak azt kereste.

Anyám fejében a kudarcért egyedül az apám volt felelős, az a férfi, aki elindította őt az önpusztítás útján. Ahogy idősebb lettem, gyakran eltűnődtem azon, nem azért gyűlöli-e anyu Elit, mert annyira hasonlítanak egymásra. Meglehetősen ironikusnak találtam, hogy anyu ideiglenes titkárnő, aki egyik irodáról a másikra, egyik főnöktől a másikig jár. Ha valamelyik cégnél állandó állást ajánlottak neki, visszautasította. Egyhangú volna mindennap ugyanazt csinálni, ugyanazokat az arcokat látni, hozta fel indoklásul. Tizenhat éves voltam akkoriban, nagyszájú kamasz, aki nem tudta megállni, hogy rá ne mutasson, ezzel a hozzáállással amúgy sem maradt volna sokáig Eli felesége. Ebből nagy veszekeedés lett, amely majdnem azt eredményezte, hogy kirúgnak

a házból. Anyu annyira feldühödött, hogy tudtam, igazam van.

Megfigyeléseim szerint a legnagyobb lánggal lobogó szerelmek égtek ki a leghamarabb. Képtelen volt túlélni, hogy az újdonság izgalmának elmúltával jött az az időszak, amikor meg kellett találni a kimosott zokni párját, ki kellett porszívózni a kutyaszőrt a kanapéból, vagy ki kellett vinni a szemetet. Nem akartam, hogy bármi közöm is legyen az ilyesfajta szerelemhez. Nem láttam semmi hasznát. Akárcsak a pusztító drogoknál, a kábulat, a lebegés sohasem tartott elég sokáig, és amikor elmúlt, ott maradtál kiégve még többre sóvárogva.

Ami apámat illeti, számára minden nő, még azok is, akiket feleségül vett, csak egy újabb állomás volt a következőhöz vezető úton. Magányos utazó volt egész élete során, és magányosan is halt meg. Az apartmanházat kezelő cég irodavezetője talált rá a nappali padlóján eszméletlenül heverő Elire, miután Eli nem jelentkezett, hogy meghosszabbítsa a bérleti szerződést.

Elit kórházba szállították, de többé nem nyerte vissza az eszméletét.

– Anyám nem jön – mondtam Sofiának, ahogy együtt ültünk a kórteremben.

– Az enyém sem.

Értőn néztünk egymásra. Egyikünknek sem kellett megkérdeznie, miért nem jött el senki más elbúcsúzni Elitől. Ha egy férfi elhagyja a családját, a fájdalom még sok idővel a távozása után is a legrosszabbat hozza ki az elhagyottakból.

– Miért vagy itt? – kérdeztem, összeszedve a bátorságom.

Sofia alaposan megfontolta a választ. A kórterem csendjét csak a monitor csipogása és a ventilátor surrogása törte meg.

– A családom mexikói – mondta végül. – Számukra minden az összetartásról és a hagyományokról szól. Mindig szerettem volna valahová tartozni, de tudtam, hogy más vagyok. Az unokatestvéreimnek mindnek volt apja, míg az enyém igazi rejtély volt. *Mamá* sohasem beszélt róla. – Az ágyra nézett, ahol apánk feküdt vezetékek és csövek hálózatában, amelyek a folyadékot biztosították számára, lélegeztették, szabályozták az életfunkcióit, és kiürítették a salakanyagot. – Csak egyszer láttam. Még kicsi voltam, és ő eljött meglátogatni. *Mamá* nem engedte, hogy beszéljek vele, de utána futottam, amikor a kocsijához ment. Néhány léggömb volt nála, amit nekem hozott. – Sofia szórakozottan elmosolyodott. – Akkor a világ leghelyesebb férfijának láttam. A lufikat a csuklómhoz kötötte, nehogy elrepüljenek. Miután elment, be akartam vinni a lufikat a házba, de *mamá* azt mondta, szabaduljak meg tőlük. Szóval kikötöttem a masnikat, és elengedtem a léggömböket. Ahogy szálltak, kívántam egyet.

– Azt kívántad, hogy egy nap majd újra lásd Elit – mondtam halkán.

Sofia bólintott.

– Ezért jöttem. És te?

– Én azért, mert azt hittem, senki más nem jön el, és ha Elit gondozni kell, nem akartam, hogy idegen tegye.

Sofia olyan természetességgel fogta meg a kezem, mintha egész életünkben ismertük volna egymást.

– Most ketten vagyunk – mondta egyszerűen.

Eli másnap halt meg, de miközben őt elvesztettük, Sofiával egymásra találtunk.

Akkoriban egy menyasszonyi ruhákat tervező divatcégnél dolgoztam, de a karrierem holtvágányon állt. Sofia dada volt San Antonióban, és mellette babaszúrokat szervezett, hogy pluszjövedelemre tegyen szert. Megbeszéltük, hogy együtt indítunk egy rendezvényszervező irodát. Most, valamivel több mint három évvel később a vállalkozásunk jobban ment, mint valaha is remélni mertük. Minden apró, sikeres lépés előkészítette a következőt, ami azt eredményezte, hogy három alkalmazottat és egy gyakornokot is felvehettünk. A Kendrick-esküvő jelentheti a nagy áttörést.

Amíg nem szúrjuk el.

– Miért nem mondtál igent? – akarta tudni Sofia, amikor beszámoltam neki a Joe Travisszel történt találkozásról.

– Mert egyetlen pillanatig sem hiszem, hogy valóban érdekeltem. – Elhallgattam. – Ó, ne nézz így rám! Tudod, hogy az ő fajtája csak trófeákat gyűjt.

Kamaszkorom óta telt alkatú vagyok. Mindenhová gyalog mentem, amikor csak lehetett, a lépcsőt választottam, hetente kétszer táncórára jártam. Egészségesen táplálkoztam, és általában annyi salátát ettem, amitől egy lamantin is megfulladt volna. De nem létezett olyan diéta vagy annyi testmozgás, amivel sikerült volna egy számjegyre csökkenteni a ruhaméretemet. Sofia gyakran nógatott, hogy testtudatosabb ruhákat vegyek magamnak, de mindig azt válaszoltam, hogy később, majd ha megfelelő lesz a méretem.

– Megfelelő a méreted – felelte erre Sofia.

Tudtam, hogy nem szabadna hagynom, hogy egy fürdőszobamérleg közém és a boldogságom közé álljon. Néha

én győztem, de sokkal gyakrabban a mérleg diadalmaszkodott.

– A nagymamám mindig azt mondta, hogy *Sólo las ollas saben los hervores de su caldo.*

– Valami leves? – találgattam. Valahányszor Sofia valami nagyanyai bölcs mondást idézett, az mindig valami étellel kapcsolatos hasonlat volt.

– Csak a fazék ismeri a benne fővő húslevest – mondta Sofia. – Joe Travis talán azon férfiak közé tartozik, akik a nőies alakú nőket kedvelik. A San AntoniÓ-i férfiak, akiket ismertem, mindig azokra a nőkre hajtottak, akiknek jó nagy kufferjuk volt – paskolta meg célzatosan a hátsóját Sofia, és kinyitotta a laptopját.

– Mit csinálsz? – kérdeztem.

– Rákeresek az interneten.

– Most?

– Csak egy perc.

– Nincs egy perced... dolgoznod kellene!

Sofia oda sem figyelt rám, két ujjal tovább böködte a billentyűzetet.

– Bármit találsz is róla, nem érdekel – mondtam –, mert túlságosan lefoglal ez a ránk váró dolog... mi is az? Ja igen, az esküvő.

– Dögös a pasi – közölte Sofia a monitort nézve –, ahogy a bátyja is.

Rákattintott egy *Houston Chronicle*-cikkre, amelynek az elején három, elegáns öltönyt viselő férfi fényképe volt látható. Az egyikük Joe volt, sokkal fiatalabban és karcsúbban, mint amilyennek ma láttam. Legalább tizenöt kiló izmot szedett magára azóta, hogy a fénykép készült. A kép felirata szerint a fotón látható két másik férfi Joe bátyja, Jack és az

apja, Churchill volt. Mindkét fiú jó egy fejjel magasodott az apjuk fölé, de mindketten hordozták a családi jegyeket: fekete haj, átható tekintet, erős áll.

Homlokomat ráncolva olvastam a fotóhoz tartozó cikket.

TEXAS, HOUSTON (AP) A magánhajójukon történt robbanás után a houstoni üzletember, Churchill Travis két fia körülbelül négy órán át tartotta magát a vízben, a lángoló roncsok közt, miközben a mentőegységekre várt. A parti őrség kitartó kutatás után a Galveston-öbölben talált rá a két fivérre, Jackre és Josephre. Joseph Travist helikopterrel egyenesen a Garner kórház traumatológiai osztályára szállították, ahol azonnal megműtötték. A kórház szóvivője szerint az állapota kritikus, de stabil volt. Bár a műtétről nem adtak ki részleteket, egy családhoz közeli forrás megerősítette, hogy Travisnek belső vérzése is volt...

– Várj! – tiltakoztam, amikor Sofia egy másik linkre kattintott. – Még nem olvastam végig.

– Azt hittem, nem érdekel – mondta Sofia gonoszkodva. – Tessék, ezt nézd! – Talált egy oldalt, amelynek címe „Houston tíz lepartikéesebb agglégénye” volt. Egy lesifotós lekapta Joe Travist, miközben a barátaival a parton focizott. Karcsú, erős teste izzadtságtól csillogott. Izmos volt, mégsem izompacsirta. A mellkasát borító sötét szőrzet elvékonyodva lefutott a hasán, és eltűnt bő bermudája derekánál. Végtelenül vonzó, a férfiaságát magabiztos természetességgel viselő embert ábrázolt a kép.

– Egy nyolcvanöt magas – olvasta Sofia az adatokat –, huszonkilenc éves. A texasi egyetemen végzett. Oroszlán. Fényképész.

– Közhelyes.

– Fényképésznek lenni közhelyes?

– Egy átlagos pasinak nem, de egy kőgazdag srácnak... totál hobbimunka.

– Na és? Lássuk, van-e honlapja.

– Sofia, ideje abbahagyni a fickó tömjénezését, és munkához látni végre.

Új hang csatlakozott a beszélgetéshez, ahogy Steven Cavanaugh, az asszisztensem besétált az irodába. Steven a húszas évei közepén járt, kék szemű, szőke hajú, karcsú és jóképű férfi volt.

– Milyen fickó tömjénezését? – kérdezte.

Sofia megelőzött a válasszal.

– Joe Travisét – mondta. – Egyike a Traviseknek. Avery az imént találkozott vele.

Steven élénk érdeklődéssel nézett rám.

– Tavaly megjelent róla egy cikk a *Culture Map*ben. Ő nyerte a Key Art-díjat azért a moziplakátért.

– Milyen moziplakátért?

– A katonákról és a kutyáikról szóló dokumentumfilm plakátjáért. – Értetlen arcunkat látva Steven gúnyosan nézett ránk. – Elfelejtettem, hogy ti csak teleregényeket néztek. Joe Travis standfotósként a filmes csapattal Afganisztánba ment. Az egyik képét használták fel a plakáthoz. – Elmosolyodott az arcom láttán. – Gyakrabban kellene újságot olvasnod, Avery. Néha jól jön.

– Arra tartalak téged.

Semmi sem menekült meg attól, hogy bekerüljön Steven agyának bonyolult kartotékrendszerébe. Irigyeltem, hogy képes volt olyan részleteket felidézni, hogy valakinek a fia melyik egyetemre ment, emlékezni a kutyájuk nevére, vagy arra, hogy nemrég volt a születésnapja. Steven sok egyéb tehetsége mellett belsőépítész volt, tervezőgrafikus és szakképzett mentős. Rögtön azután alkalmaztuk, hogy Sofiával beindítottuk a Crosslin Rendezvényszervező Stúdiót, és anynyira nélkülözhetetlenné vált a munkája, hogy elképzelni sem tudtam, mihez kezdenék nélküle.

– Randira hívta Averyt – árulkodott Sofia.

Steven sötét pillantást vetett rám.

– Mit mondtál neki? – Amikor nem válaszoltam, Sofiára nézett. – Ne mondd, hogy visszautasította!

– Visszautasította.

– Hát persze – mondta Steven szárazon. – Avery sohasem vesztegetné az idejét egy gazdag, sikeres fickóra, akinek a neve minden ajtót megnyitna Houstonban.

– Ejtsétek a témát! – mordultam rájuk. – Vár ránk a munka.

– Előbb beszélni szeretnék veled. – Steven Sofiára nézett. – Tégy egy szívességet, és ellenőrizd, hogy elkezdték-e megteríteni az asztalokat.

– Ne parancsolgass!

– Nem parancsoltam, kértem.

– Nem kérésnek hangzott.

– *Kérlek* – mondta Steven jegesen. – Nagyon szépen kérlek, Sofia, menj át a rendezvénysátorba, és nézd meg, elkezdték-e megteríteni az asztalokat.

Sofia a homlokát ráncolva ment ki.

Bosszúsan csóváltam a fejem. Sofia és Steven folyton civakodtak, gyorsan megsértődtek, lassan békültek. Hadilábon álltak egymással, míg mindenki mással jól kijöttek.

Nem így kezdődött a kapcsolatuk. Amikor Stevent felvettük, gyorsan összebarátkoztak Sofiával. Steven kifinomult és jól öltözött volt, és olyan elmés megjegyzései voltak, hogy Sofiával automatikusan feltételeztük, hogy homokos. Három hónap is eltelt, mire kiderült, hogy nem.

– Nem, normális vagyok – közölte magától értetődő stílusban.

– De... eljöttél velem ruhát venni – dadogta Sofia.

– Mert megkértél rá.

– Beengedtelek a próbafülkébe – folytatta Sofia a dühtől magánkívül. – Előtted próbáltam fel a ruhát... és te egy szót sem szóltál!

– Megköszöntem.

– Meg kellett volna mondanod, hogy nem vagy homokos!

– Nem vagyok homokos.

– Most már késő! – csattant fel Sofia.

Az én vidám természetű húgomnak azóta a legminimálisabb udvariasság is nehezebb esett, ha Stevenről volt szó. Steven hasonló stílusban válaszolt, csípős megjegyzései mindig célba találtak, és csak a rendszeres közbeavatkozásom akadályozta meg a nyílt háborúskodás kitörését kettejük közt.

Miután Sofia kiment, Steven becsukta az ajtót, hogy senki se zavarjon. Nekidőlt, a kezét karba tette, és kifürkészhetetlen arccal végigmért.

– Most tényleg? – kérdezte. – Tényleg ennyire bizonytalan vagyok?

– Nem szabad nemet mondanom, ha egy férfi randira hív?

– Mikor történt meg utoljára, hogy igent mondtál? Mikor mentél el kávézni vagy egy italra egy férfival, vagy mikor beszélgettél eggyel is valami másról, mint a munkáról?

– Semmi közöd hozzá.

– Alkalmazottaként... igazad van, nem az én dolgom. De jelen pillanatban barátként beszélek veled. Egészséges, vonzó, huszónhét éves nő vagy, és amennyire tudom, három éve nem voltál senkivel. A saját érdekedben, ezzel a fickóval vagy mással, de újra be kellene szállnod a játékba.

– Nem a típusom a pasi.

– Gazdag, egyedülálló és Travis – mondta Steven gúnyosan. – Ő mindenkinek a típusa.

A nap végére úgy éreztem, legalább ezer kilométert gyalogoltam a rendezvénysátor, a szertartásnak otthont adó pavilon és a főépület közt. Noha úgy tűnt, minden a legnagyobb rendben van, tudtam, nem adhatom át magam a hamis biztonságérzetnek. Az utolsó pillanatban felbukkanó problémák még a leggondosabban megtervezett eseményt is tönkreteszhetik.

A rendezvényszervező csapat tagjai összehangoltan mind azon dolgoztak, hogy bármilyen felmerülő dologgal megbirkózzanak. Tank Mirecki, egy testes ezermester, jól bánt a fával, értett az elektronikához és a műszaki dolgokhoz. Ree-Ann Davis, a pimasz, szőke titkárnő, aki korábban szállodában dolgozott, most a menyasszony és a koszorúslányok mellett tevékenykedett. Val Yudina, aki kihagyott egy évet,

mielőtt a Rice-on megkezdte volna a tanulmányait, a vőlegény családja mellé volt beosztva.

Fülhallgató és csipetős mikrofon segítségével tartottam a kapcsolatot Sofiával és Stevennel. Eleinte ostobán éreztük magunkat Sofiával, hogy a rádiósok sztenderd módszerét használjuk, de Steven kijelentette, kizárt dolog, hogy mindkettőnk hangját elviselje a fülében valamiféle szabályozás nélkül. Hamarosan beláttuk, hogy igaza van; különben folyton túl kellett volna kiabálnunk a másikat.

Egy órával azelőtt, hogy a vendégek ültetésére sor került volna, a rendezvénysátorba mentem. A padlót nyolcezer méter, ritka, lilásvörös színű amarantfából rakták le. Olyan volt az egész, mintha egy tündérmesébe csöppentünk volna. Egy tucat, hat méter magas és egyenként fél tonnát nyomó juharcát hoztak be a sátorba, hogy pompás erdőt teremtsenek, amelynek levelei közt LED-es szentjánosbogarak pislogtak. A bronzsillárokról csiszolatlan hegyikristály láncok lógtak hurok alakban. Az asztalokra buja élőmoha futókat terítettek természetes alakzatban. Minden teríték mellett esküvői ajándékként apró kristályüvegben skót méz várta a vendégeket.

A sátoron kívül tíztonnás Portapac léghűtő egységek pumpáltak folyamatosan, áldott hús fokra hűtve a levegőt. Nagyot lélegeztem, élvezve a benti hűvösséget, és a végső teendők listájára néztem.

– Sofia – szóltam a mikrofonba –, megérkezett már a skót dudás? Vége.

– Meg – felelte a húgom. – Most kísértem át a főépületbe. Van ott egy kézműves szoba a konyha és a házvezetőnő szobája közt, ahol hangolhat. Vége.

– Vettem. Steven, Avery vagyok. Át kell öltöznöm. Rajta tartanád addig a szemed a dolgokon, amíg kiveszek öt perc szünetet? Vége.

– Avery, nem fog menni. Van egy kis gond a galambte-nyésztővel. Vége.

Ráncba szaladt a homlokom.

– Vettem. Részleteznéd? Vége.

– A pavilon melletti tölgyligetben van egy sólyom. A te-nyésztő azt mondja, nem engedheti el a madarait egy ilyen ragadozó közelében. Vége.

– Mondd meg neki, hogy vigaszpénzt fizetünk, ha vala-melyiket megeszik. Vége.

Sofia közbeszólt.

– Avery, nem hagyhatjuk, hogy a vendégek előtt elragad-
janak és megöljenek egy galambot. Vége.

– Egy dél-texasi farmon vagyunk – mondtam. – Örül-
hetünk, ha a vendégek nem kezdenek el lövöldözni a ga-
lambokra. Vége.

– Törvénybe ütközik elfogni, bántani vagy megölni egy
sólymot – mondta Steven. – Van valami javaslatod, hogyan
oldhatnánk meg a helyzetet? Vége.

– Elriasztani is törvénybe ütköző azt az átkozott mada-
rat? Vége.

– Nem hiszem. Vége.

– Akkor bízd Tankre a dolgot. Vége.

– Avery, várj – hallottam Sofia sürgető hangját, majd
rövid hallgatás után folytatta. – Itt van mellettem Val. Azt
mondja, a vőlegénynek inába szállt a bátorsága. Vége.

– Viccelsz? – kérdeztem döbbenten. – Vége.

Charlie Amspacher az eljegyzés és az esküvő szervezése idején végig szilárdan kitartott. Kedves fiú. A múltban voltak olyan párok, akiknél akadtak kétségeim, eljutnak-e az oltárig, de Charlie és Sloane úgy tűnt, igazán szeretik egymást.

– Nem viccelek – felelte Sofia. – Charlie az imént szolt Valnek, hogy le akarja fújni az esküvőt. Vége.